

Proloog

‘Draken,’ zei Mollander. Hij raapte een verschrompeld appeltje van de grond op en wierp het van zijn ene hand in zijn andere.

‘Gooi die appel op,’ spoorde Alleras, de Sfinx, hem aan. Hij trok een pijl uit zijn koker en zette die op zijn boogpees.

‘Ik zou best een draak willen zien.’ Roene was de jongste van hen, een gedrongen knaap die nog een jaar of twee van de volwassenheid verwijderd was. ‘Dat zou ik heel graag willen.’

En ik zou graag met Roosjes armen om me heen slapen, dacht Koppie. Hij schoof onrustig op de bank heen en weer. *Ik neem haar mee, ver van Oudstee vandaan, naar een van de Vrijsteden aan de overkant van de zee-engte.* Daar waren geen maesters, niemand die hem zou beschuldigen.

Hij kon Emma's gelach door de gesloten luiken van het bovenraam heen horen, vermengd met het diepere stemgeluid van de man die ze vermaakte. Zij was de oudste van de deernen die in de Ganzenveer en Bierkroes – in de wandel Veer en Kroes – dienden. Ze was minstens veertig, maar nog steeds knap om te zien, op een vlezige manier. Emma had bepaald dat Roosjes maagdelijkheid een gouden draak moest opleveren. Koppie had negen zilveren hertenbokken en een pot vol koperen sterren en penningen gespaard. Niet dat hij daar veel aan had. De kans dat hij een echte draak uit zou broeden was groter dan dat hij genoeg goud zou kunnen sparen om tegen een gouden te wisselen.

‘Jij bent te laat geboren voor draken, jochie,’ zei Armin de Acoliet tegen Roene. Armin droeg een leren riempje om zijn hals met schakels van tin, blik, lood en koper eraan, en net als de meeste andere acolieten leek hij te denken dat novicen een knol op hun schouders hadden in plaats van een hoofd. ‘De laatste is tijdens de regering van koning Aegon de Derde aan zijn eind gekomen.’

‘De laatste draak in Westeros,’ zei Mollander nadrukkelijk.

‘Gooi die appel nou op,’ spoorde Alleras hem nogmaals aan. ‘Tenzij je van plan bent hem op te vreten.’

‘Hier.’ Met zijn horrelvoet achter zich aan slepend nam Mollander een kort sprongetje, wentelde om zijn as en zwiepte de appel zijwaarts de nevels boven de Honingweijn in. Als hij die voet niet had gehad, zou hij

ridder zijn geworden, net als zijn vader. Die stevige armen en brede schouders van hem waren er sterk genoeg voor. De appel was al heel snel een heel eind weg...

... maar niet zo snel als de pijl die er achteraan floot, een houten schacht van één pas lang met scharlakenrode veren. Koppie zag niet hoe de pijl de appel trof, maar hij hoorde het wel. Een zacht plofje, gevolgd door een plons, kwam over het water.

Mollander floot. 'Door het klokhuis. Mooi.'

Niet half zo mooi als Roosje. Koppie was dol op haar hazelbruine ogen en ontlukende borstjes, en op de manier waarop ze hem toelachte, telkens als ze hem zag. Hij was dol op de kuiltjes in haar wangen. Soms liep ze bij het bedienen op blote voeten om het gras onder haar voeten te voelen. Daar was hij ook dol op. Hij was dol op haar schone, frisse geur, en op de manier waarop het haar achter haar oren krulde. Hij was zelfs dol op haar tenen. Op een nacht zou ze hem haar voeten laten aaien en hem ermee laten spelen, en hij had voor iedere teen een grappig verhaaltje verzonnen om te zorgen dat ze zou blijven giechelen.

Misschien kon hij beter aan deze kant van de zee-engte blijven. Voor het geld dat hij had opgespaard kon hij een ezel kopen, en hij en Roosje konden daar dan om beurten op rijden op hun zwerftocht door Westeros. Ebroos mocht dan misschien vinden dat hij dat zilver niet waard was, maar Koppie wist een bot te zetten en koorts met bloedzuigers te bestrijden. Het gewone volk zou blij zijn met zijn hulp. Als hij haar kon leren knippen en baarden scheren, kon hij misschien zelfs barbier worden. *Dat zou genoeg zijn*, zei hij bij zichzelf, *zolang ik Roosje maar had*. Het enige wat hij in deze wereld wilde, was Roosje.

Dat was niet altijd zo geweest. Eens had hij ervan gedroomd om meester in een kasteel te worden, in dienst bij een vrijgevege heer die hem zou achten om zijn wijsheid en hem een fraai wit paard zou schenken om hem voor zijn diensten te belonen. Hoe hoog te paard zou hij niet zitten, hoe edel, glimlachend neerziend op de kleine luiden als hij hen op de weg voorbij reed...

Op een nacht in de gelagkamer van de Veer en Kroes had Koppie er na zijn tweede kroes sterke cider over opgeschept dat hij niet altijd novice zou blijven. 'Klopt als een bus,' had Luie Leo geroepen. 'Later word je een varkenshoeder die ooit novice is geweest.'

Hij leegde het restant van zijn kroes. Het door toortsen verlichte terras van de Veer en Kroes was vanmorgen een eiland van licht in een zee van mist. Stroomafwaarts zweefde het verre baken van de Hoogtoren als een wazige, oranje maan in de vochtige nacht, maar het licht droeg weinig bij tot de verbetering van zijn stemming.

Die alchemist had er al moeten zijn. Was het allemaal een wrede grap geweest, of was de man iets overkomen? Het zou niet voor het eerst zijn dat het fortuin Koppie de rug had toegekeerd. Eens had hij zich gelukkig geprezen omdat hij was uitverkoren om de oude aartsmaester Walgraaf met de raven te helpen. Het idee dat hij binnen de kortste keren ook 's mans maaltijden zou moeten halen, zijn kamers vegen en hem 's ochtends aankleden, was niet bij hem opgekomen. Iedereen zei dat Walgraaf meer verstand van raven had in zijn pink dan de meeste maesters in hun hele lijf, dus had Koppie aangenomen dat hij toch op zijn minst een schakel van zwart ijzer mocht verwachten – om er vervolgens achter te komen dat Walgraaf hem er geen kon geven. De oude man bleef uitsluitend aartsmaester uit coulantie. Al was hij nog zo'n groot maester geweest, tegenwoordig ging er maar al te vaak bevuild kleingoed schuil onder zijn gewaden, en een halfjaar geleden had een stel acolieten hem huilend in de Bibliotheek aangetroffen, niet in staat de terugweg naar zijn vertrekken te vinden. Maester Gormon zat in Walgraafs plaats onder het ijzeren masker, dezelfde Gormon die Koppie eens van diefstal had beschuldigd.

In de appelboom bij het water begon een nachtegaal te zingen. Het was een lieflijk geluid, een welkome afwisseling na het harde gekrijs en het eindeloze geklok van de raven die hij de hele dag had verzorgd. De witte raven kenden zijn naam en mompelden die tegen elkaar zodra ze hem in het oog kregen. '*Koppie, Koppie, Koppie,*' tot hij het wel kon uitschreeuwen. De grote witte vogels waren de trots van aartsmaester Walgraaf. Hij wilde dat ze hem na zijn dood zouden opeten, maar Koppie vermoedde half en half dat ze ook van plan waren om hemzelf op te vreten.

Misschien kwam het door die geducht sterke cider – hij was hier niet naar toe gegaan om te drinken, maar Alleras trakteerde om zijn koperen schakel te vieren, en zijn schuldgevoel had hem dorstig gemaakt – maar het klonk bijna alsof die nachtegaal *goud voor ijzer, goud voor ijzer, goud voor ijzer* kwinkleerde. Wat uitermate vreemd was, want dat was precies wat de vreemdeling had gezegd, die nacht dat Roosje hun ontmoeting had gearrangeerd. 'Wie bent u?' had Koppie willen weten, en de man had geantwoord: 'Een alchemist. Ik kan ijzer in goud veranderen.' En toen had hij die munt in zijn hand gehad die over zijn knokkels danste, zodat het zachtgele goud glansde in het kaarslicht. Aan een kant stond een driekoppige draak, aan de andere het hoofd van een of andere dode koning. '*Goud voor ijzer,*' herinnerde Koppie zich, '*beter kun je niet krijgen. Wil je haar hebben? Hou je van haar?*'

'Ik ben geen dief,' had hij gezegd tegen de man die zich de alchemist

noemde. ‘Ik ben een novice van de Citadel.’ De alchemist had zijn hoofd gebogen en gezegd: ‘Mocht je van gedachten veranderen, dan ben ik hier over drie dagen weer, met mijn draak.’

Er waren drie dagen verstreken. Koppie was naar de Veer en Kroes teruggegaan, nog steeds zonder precies te weten wat de man was, maar in plaats van de alchemist had hij Mollander, Armin en de Sfinx aangetroffen, met Roene op sleeptouw. Het zou verdacht hebben geleken als hij zich niet bij hen had gevoegd.

De Veer en Kroes ging nooit dicht. De herberg stond al zeshonderd jaar op zijn eiland in de Honingweijn en had nog nooit zijn deuren voor gasten gesloten. Al was het hoge, houten gebouw naar het zuiden toe scheefgezakt, zoals novices soms scheefzakten na een kroes drank, Koppie ging ervan uit dat de herberg er nog wel zeshonderd jaar zou staan om wijn, bier en geducht sterke cider te verkopen aan rivierlui en zee-lui, smeden en zangers, priesters en prinses, en aan de novicen en acolieten van de Citadel.

‘Oudstee is de wereld niet,’ verklaarde Mollander te luid. Hij was de zoon van een ridder en ladderzat. Nadat hij het nieuws van zijn vaders dood op het Zwartewater had vernomen, bedronk hij zich bijna iedere nacht.

Zelfs in Oudstee, ver van de strijd en door veilige muren omringd, waren ze allemaal door de Oorlog der Vijf Koningen geraakt, ook al hield aartsmaester Benedict vol dat er nooit een oorlog van vijf koningen had plaatsgevonden, omdat Renling Baratheon was gedood voordat Balon Grauwvreugd zichzelf had gekroond.

‘... zijn zeemansverhalen,’ viel Armin hem in de rede. ‘Zeelui, waarde Mollander. Daal maar af naar de havens en ik wed dat je daar zeelui zult vinden met verhalen over de zeemeerminnen met wie ze naar bed zijn geweest, of over dat jaar dat ze in de maag van een vis hebben doorgebracht.’

‘Hoe weet je dat 't niet waar is?’ Mollander hompelde door het gras op zoek naar meer appels. ‘Je zou zelf in die maag gezeten moeten hebben om te kunnen zweren dat ze logen. Een zeeman met een sterk verhaal, ja, daar kun je wel om lachen, maar als roeiers van vier verschillende schepen in vier verschillende talen hetzelfde vertellen...’

‘Die verhalen zijn niet hetzelfde,’ hield Armin vol. ‘Draken in Asshai, draken in Qarth, draken in Meereen, Dothraki-draken, draken die slaven bevrijden... ieder verhaal verschilt van het vorige.’

‘Alleen in details.’ Mollander werd nog koppiger als hij gedronken had, en zelfs nuchter had hij al een harde kop. ‘Ze gaan allemaal over draken, en over een mooie, jonge koningin.’

De enige draak die Koppie iets kon schelen was van geel goud. Hij vroeg zich af wat er met de alchemist was gebeurd. *De derde dag. Hij zei dat hij hier zou zijn.*

‘Er ligt nog een appel bij je voet,’ riep Alleras tegen Mollander, ‘en ik heb nog twee pijlen in mijn koker.’

‘Sodemieter op met je koker.’ Mollander raapte het gevallen appeltje op. ‘Dit is wormstekig,’ klaagde hij, maar hij gooide het toch de lucht in. De pijl trof de appel toen die begon te vallen en kliefde hem precies doormidden. De ene helft landde op het dak van een torentje, viel op een lager dak, stuiterde en miste Armin op een voet na. ‘Als je een worm doormidden snijdt, krijg je twee wormen,’ meldde de acoliet hun.

‘Als dat ook voor appels gold, zou niemand ooit honger hoeven te lijden,’ zei Alleras met een van die milde glimlachjes van hem. De Sfinx glimlachte altijd, alsof hij een grappig geheimpje wist. Dat gaf hem een geslepen blik die goed paste bij zijn puntkin en zijn dikke, kortgeknipte, gitzwarte krulhaar dat in een V op zijn voorhoofd groeide.

Alleras zou het tot maester brengen. Hij was pas een jaar in de Citadel, maar hij had al drie schakels van zijn maestersketen gesmeed. Armen mocht er dan meer hebben, maar die had een jaar over elk van de zijne gedaan. Toch zou ook hij het tot maester schoppen. Roene en Mollander bleven novicen met een roze hals, maar Roene was nog heel jong en Mollander dronk liever dan hij las.

Koppie daarentegen...

Hij was nu vijf jaar in de Citadel. Bij zijn komst was hij nog pas dertien geweest, maar desondanks was zijn nek nog even roze als op de dag dat hij uit de westlanden was gekomen. Tweemaal had hij gemeend dat hij klaar was. De eerste maal was hij voor aartsmaester Vaellijn getreden om zijn kennis van de hemel te demonstreren. In plaats daarvan kwam hij erachter hoe Vaellijn Azijn aan zijn bijnaam was gekomen. Het duurde twee jaar voordat Koppie de moed opracht om het nog eens te proberen. Ditmaal had hij zich onderworpen aan de vriendelijke oude aartsmaester Ebroos, bekend om zijn gedempte stem en zachte handen. Maar om de een of andere reden waren de zuchten van Ebroos even pijnlijk geweest als de scherpe opmerkingen van Vaellijn.

‘Nog een laatste appel,’ beloofde Alleras, ‘dan vertel ik hoe ik over die draken denk.’

‘Wat kun jij nu weten dat ik niet weet?’ pruttelde Mollander. Hij zag een appel aan een tak hangen, sprong op, trok hem eraf en wierp. Alleras trok zijn pees tot bij zijn oor en maakte een elegante draai om het doelwit op de vlucht te volgen. Net toen de appel begon te vallen liet hij zijn pijl los.

‘Je laatste schot is altijd mis,’ zei Roene.

De appel plonsde onaangeraakt in de rivier.

‘Zie je wel?’ zei Roene.

‘De dag dat je ze allemaal raakt, is de dag dat je jezelf niet meer verbetert.’

Alleras haakte de pees van zijn langboog en schoof hem in zijn leren hoes. De boog was gemaakt van guldenhart, een zeldzame, befaamde houtsoort van de Zomereilanden. Koppie had eens geprobeerd hem te buigen, maar het was hem niet gelukt. *De Sfinx ziet er tenger uit, maar er schuilt kracht in die slanke armen*, peinsde hij.

Alleras zwaaide een been over de bank en greep zijn wijnbeker. ‘De draak heeft drie koppen,’ verklaarde hij met dat zachte, slepende Dornese accent van hem.

‘Is dat een raadsel?’ wilde Roene weten. ‘In de verhalen spreken sfinxen altijd in raadselen.’

‘Geen raadsel.’ Alleras nam een slokje wijn. De overigen sloegen hele kroezen achterover van de geducht sterke cider waar de Veer en Kroes bekend om stond, maar hij gaf de voorkeur aan de vreemde, zoete wijnen uit het land van zijn moeder. Zelfs in Oudstee waren die wijnen niet goedkoop.

Luie Leo was degene geweest die Alleras ‘de Sfinx’ had genoemd. Een sfinx is een beetje van dit en een beetje van dat: het gezicht van een mens, het lichaam van een leeuw, de vleugels van een havik. Alleras was net zo: zijn vader was een Dorner, zijn moeder een vrouw van de Zomereilanden met een zwarte huid. Zijn eigen huid was donker als teakhout. En net als de groenmarmere sfinxen die de hoofdpoot van de Citadel flankeerden, had Alleras ogen van onyx.

‘Geen draak heeft ooit drie koppen gehad, behalve op schilden en banieren,’ zei Armin de Acoliet streng. ‘Dat was een heraldische voorstelling, meer niet. Bovendien zijn de Targaryens allemaal dood.’

‘Niet allemaal,’ zei Alleras. ‘De bedelaar-koning had een zuster.’

‘Ik dacht dat die met haar hoofd tegen een muur geslagen was,’ zei Roene.

‘Nee,’ sprak Alleras tegen. ‘Het was het zoontje van prins Rhaegar wiens hoofd door de dappere lieden van de Lannister-leeuw tegen de muur werd geslagen. Wij hebben het hier over Rhaegars zuster, geboren op Drakensteen voor de val van de burcht. Degene die Daenerys heet.’

‘Daenerys *Stormgeboren*. Nu herinner ik me haar.’ Mollander hief zijn kroes hoog op, zodat de resterende cider over de rand spatte. ‘Op haar gezondheid!’ Hij nam een grote slok, zette met een klap zijn lege kroes neer, boerde en veegde met de rug van zijn hand zijn mond af. ‘Waar is

Roosje? Onze rechtmatige koningin verdient nog een rondje cider, vinden jullie ook niet?’

Armin de Acoliet keek geschrokken. ‘Zachter, idioot. Over zulke dingen moet je zelfs geen grappen maken. Je weet nooit wie er luistert. De Spin heeft overal oren.’

‘Doe het nou niet in je hosen, Armin. Ik riep alleen haar naam uit, niet de opstand.’

Koppie hoorde iemand grinniken. Achter hem zei een zachte, sluwe stem: ‘Altijd wel geweten dat jij een verrader was, Springkikker.’ Luie Leo schuifelde de oude plankenbrug op, gehuld in groen-met-goud gestreept satijn, een korte cape van zwarte zijde, met een jaden roos op zijn schouder gespeld. Naar de kleur van de vlekken te oordelen was de wijn die hij over de voorkant van zijn kleren gemorst had een stevige rode geweest. Een lok asblond haar viel over een van zijn ogen.

Mollander zette zijn stekels op toen hij hem zag. ‘Vlieg op. Ga weg. Jij bent hier niet welkom.’

Alleras legde een hand op zijn arm om hem tot kalmte te manen, terwijl Armin zijn wenkbrauwen fronste. ‘Leo. Heer. Ik had begrepen dat u nog in de stad moest blijven. Nog...’

‘... drie dagen.’ Luie Leo haalde zijn schouders op. ‘Volgens Perestan is de wereld veertigduizend jaar oud. Volgens Mollos vijfhonderdduizend. Nou vraag ik je, wat zijn dan drie dagen?’ Al waren er meer dan tien lege tafeltjes op het terras, Leo ging aan het hunne zitten. ‘Trakteer me op een beker goud uit het Prieel, Springkikker, dan vertel ik mijn vader misschien niet op wie je hebt gedronken. De stenen keerden zich tegen me in de Geruite Gok, en ik heb mijn laatste hertenbok aan een diner verspild. Speenvarken in pruimensaus, gevuld met kastanje en witte truffels. Een man moet toch eten. Wat hebben jullie gegeten, jongens?’

‘Schaap,’ pruttelde Mollander. Het klonk bepaald niet enthousiast. ‘We hebben een gekookte schapenbout onder mekaar verdeeld.’

‘Dat was vast wel voedzaam.’ Leo wendde zich tot Alleras. ‘De zoon van een heer hoort vrijgevig te zijn, Sfinx. Ik heb begrepen dat je je kopen schakel hebt gewonnen. Daar wil ik op drinken.’

Alleras beantwoordde zijn glimlach. ‘Ik trakteer alleen vrienden. En ik ben geen herenzoon, dat weet je best. Mijn moeder was een koopvrouw.’

Leo’s ogen waren hazelbruin en fonkelden van de wijn en van kwaad-aardigheid. ‘Je moeder was een aap van de Zomereilanden. De Dorners naaien alles met een gat tussen de benen. Dat bedoel ik niet beledigend, hoor. Je mag dan zo bruin als een noot zijn, je gaat in elk geval in bad. Anders dan onze sproetenkop van een varkenshoeder.’ Hij wuifde naar Koppie.

Als ik hem met mijn kroes op zijn bek timmer, sla ik misschien de helft van zijn tanden eruit, dacht Koppie. Sproetenkoppie de varkenshoeder was de held van honderden schuine verhalen, een goedhartige maar leeghoofdige knaap die er altijd weer in slaagde de dikke jonkertjes, hooghartige ridders en opgeblazen septons die hem belaagden de loef af te steken. Op de een of andere manier bleek zijn stompzinnigheid steeds weer een soort boerenslimheid te zijn; de verhalen eindigden er altijd mee dat Sproetenkoppie op de hoge zetel van een heer zat of het bed deelde met de dochter van een ridder. Maar dat waren verhalen. In de echte wereld verging het varkenshoeders nooit zo goed. Koppie dacht soms dat zijn moeder een hekel aan hem moest hebben gehad, dat ze hem zo had genoemd.

Alleras glimlachte niet meer. ‘Maak je verontschuldiging.’

‘O ja?’ zei Leo. ‘Hoe kan dat nou, als ik zo'n droge keel heb...’

‘Met ieder woord dat je zegt, maak je je huis te schande,’ zei Alleras tegen hem. ‘Je maakt de Citadel te schande door een van ons te zijn.’

‘Weet ik. Koop dus maar wat wijn voor me, kan ik mijn schaamte verdrinken.’

Mollander zei: ‘Ik zou graag je tong met wortel en al uitrukken.’ ‘Werkelijk? Hoe moet ik jullie dan over de draken vertellen?’ Leo haalde nog maar eens zijn schouders op. ‘Die halfbloed heeft gelijk. De dochter van de gekke koning leeft nog en ze heeft drie draken uitgebroed.’

‘Drie?’ zei Roene stomverbaasd.

Leo klopte hem op de hand. ‘Meer dan twee en minder dan vier. Ik zou nog maar niet voor mijn gouden schakel gaan, als ik jou was.’

‘Laat hem met rust,’ zei Mollander waarschuwend.

‘Wat een ridderlijke Springkikker. Zoals je wilt. Ieder bemanningslid op elk schip dat binnen honderd mijl langs Qarth is gevaren, heeft het over die draken. Een paar zullen je zelfs bezweren dat ze ze gezien hebben. De Magus is geneigd hen te geloven.’

Armin tuitte afkeurend zijn lippen. ‘Marwyn is niet goed snik. Aartsmaester Perestan zal de eerste zijn om je dat te vertellen.’

‘Aartsmaester Ryam zegt het ook,’ zei Roene.

Leo gaapte. ‘De zee is nat, de zon is warm en de menagerie haat de mastiff.’

Hij drijft de spot met iedereen, dacht Koppie, maar hij kon niet ontkennen dat Marwyn meer van een mastiff dan van een maester weg had. *Alsof hij je wil bijten.* De Magus was anders dan de andere maesters. Men zei dat hij omging met hoeren en haagmaesters, en met harige Ib-benezen en roetzwarte Zomereilanders in hun eigen taal sprak en in de kleine zeemans tempels bij de scheepswerven offers bracht aan rare go-

den. Naar verluidt was hij vaak te signaleren in de benedenstad, in rat-tenkuilen en zwarte bordelen, in gezelschap van mommers, zangers, huurlingen en zelfs bedelaars. Sommigen gingen zelfs zover om te fluisteren dat hij eens met zijn blote vuisten een man had gedood.

Toen Marwyn naar Oudstee was teruggekeerd nadat hij acht jaar lang in het oosten vreemde landen in kaart had gebracht, naar verloren gegane boeken had gezocht en bij heksenmeesters en schaduwbinders had gestudeerd, had Vaellijn Aziijn hem de bijnaam ‘Marwyn de Magus’ gegeven. Tot Vaellijns enorme ergernis was de naam weldra in heel Oudstee bekend. ‘Laat spreuken en gebeden aan priesters en septons over, en gebruik je hersens om je waarheden eigen te maken waar een man op kan bouwen,’ had aartsmaester Ryam Koppie eens aangeraden, maar Ryams ring, staf en masker waren van geel goud en zijn maestersketen had geen schakel van Valyrisch staal.

Armin keek langs zijn neus op Luie Leo neer. Zijn neus was daar perfect geschikt voor: lang, dun en puntig. ‘Aartsmaester Marwyn gelooft in een heleboel merkwaardige zaken,’ zei hij, ‘maar hij kan net zo min bewijzen dat er draken zijn als Mollander. Hij kent alleen meer zee-mansverhalen.’

‘Fout,’ zei Leo. ‘In de vertrekken van de Magus brandt een glazen kaars.’

Op het door toortsvuur verlichte terras daalde een stilte neer. Armin zuchtte en schudde zijn hoofd. Mollander schoot in de lach. De Sfinx bestudeerde Leo met zijn grote, zwarte ogen. Roene leek er niets van te snappen.

Koppie wist van de glazen kaarsen af, al had hij er nooit een zien branden. Ze waren het slechtst bewaarde geheim van de Citadel. Men zei dat ze duizend jaar voor de Doem vanuit Valyria naar Oudstee waren gebracht. Hij had gehoord dat er vier waren: één groene en drie zwarte, en allemaal lang en gedraaid.

‘Wat zijn die glazen kaarsen voor dingen?’ vroeg Roene.

Armin de Acoliet schraapte zijn keel. ‘De nacht voordat een acoliet zijn geloften spreekt, moet hij een staande wake houden onder het gewelf. Hij mag geen lantaarn hebben, geen toorts, geen lamp, geen vuurspan... alleen een kaars van obsidiaan. Hij moet die nacht in duisternis doorbrengen, tenzij hij de kaars aan het branden krijgt. Sommigen proberen dat. Koppige dwazen, die studie gemaakt hebben van de zogenaamde hogere mysteries. Vaak snijden ze zich in de vingers, want de ribbels op die kaarsen zijn vlijmscherp, zegt men. Dan moeten ze met bloed aan hun handen de dageraad afwachten terwijl ze hun mislukking overpeinzen. Wijzere mannen gaan gewoon slapen of brengen de nacht

in gebed door, maar ieder jaar zijn er wel een paar die het per se willen proberen.'

'Ja.' Koppie had die verhalen ook gehoord. 'Maar wat heb je aan een kaars die geen licht geeft?'

'Het is een les,' zei Armin, 'de laatste les die we geacht worden te leren voordat we onze meestersketen omdoen. Die glazen kaars moet waarheid en geleerdheid voorstellen – zeldzame, prachtige en breekbare dingen. Hij heeft de vorm van een kaars om ons eraan te herinneren dat een meester overal waar hij dient, licht moet verspreiden. Hij is scherp om ons eraan te herinneren dat kennis gevaarlijk kan zijn. Wijze lieden worden in hun wijsheid soms arrogant, maar een meester moet altijd nederig blijven. De glazen kaars kan ook als herinnering daaraan dienen. Zelfs als hij zijn gelofte heeft gesproken, zijn keten heeft omgedaan en is vertrokken om te dienen, zal een meester terugdenken aan de duisternis van zijn wake en zich herinneren hoe niets van wat hij deed de kaars aan het branden kon krijgen. Want zelfs met behulp van kennis is niet alles mogelijk.'

Leo schoot in de lach. 'Niet voor jou, bedoel je. Ik heb die kaars met eigen ogen zien branden.'

'Je hebt een kaars zien branden, dat zal heus wel,' zei Armin. 'Eentje van zwarte was misschien.'

'Ik weet wat ik heb gezien. Het licht was vreemd en fel, veel feller dan dat van een kaars van bijenwas of talg. Het wierp merkwaardige schaduwen en de vlam flakkerde niet één keer, zelfs niet toen er door de open deur achter mij een tochtvlaag naar binnen drong.'

Armin vouwde zijn armen over elkaar. 'Obsidiaan brandt niet.' 'Drakenglas,' zei Koppie. 'De kleine luiden noemen het drakenglas.'

Om de een of andere reden kwam dat hem belangrijk voor.

'Dat is zo,' peinsde Alleras de Sfnx hardop, 'en als er weer draken op de wereld zijn...'

'Draken, en dingen die nog duisterder zijn,' zei Leo. 'De grauwe schapen hebben hun ogen gesloten, maar de mastiff ziet de waarheid. Oude krachten ontwaken. Schaduwen roeren zich. Een tijdperk van verwondering en schrik zal weldra daar zijn, een tijdperk voor goden en helden.' Lui glimlachend rekte hij zich uit. 'Me dunkt, dat is wel een ronde waard.'

'We hebben genoeg gedronken en aartsmaester Ebroos gaat over de eigenschappen van urine spreken. Wie een zilveren schakel wil smeden, doet er goed aan zijn toespraak niet te missen.'

'Het zij verre van mij, je ervan te weerhouden om pis te proeven,' zei Leo. 'Zelf geef ik de voorkeur aan goud uit het Prieel.'

‘Als de keus tussen pis en jou gaat, dan drink ik pis.’ Mollander schoof zijn stoel naar achteren. ‘Kom, Roene.’

De Sfnx reikte naar zijn booghoes. ‘Voor mij is het ook bedtijd. Ik denk dat ik wel over draken en glazen kaarsen zal dromen.’

‘Iedereen?’ Leo haalde zijn schouders op. ‘Nou ja, Roosje blijft hier. Misschien maak ik ons snoepje wel wakker om een vrouw van haar te maken.’

Alleras zag de blik op Koppies gezicht. ‘Als hij geen koperstuk heeft voor een beker wijn, kan hij ook geen draak voor het meisje hebben.’

‘Inderdaad,’ zei Mollander. ‘Bovendien is er een man nodig om een vrouw te maken. Kom mee, Koppie. De ouwe Walgraaf wordt met zonsopgang zwakker en dan heeft hij jou nodig om hem naar het privaat te helpen.’

Als hij vandaag nog weet wie ik ben. Het kostte aartsmaester Walgraaf geen enkele moeite om de ene raaf van de andere te onderscheiden, maar met mensen lukte dat niet zo goed. Op sommige dagen scheen hij te denken dat Koppie iemand was die Cressen heette. ‘Nog niet,’ zei hij tegen zijn vrienden. ‘Ik blijf nog even.’ De dageraad gloorde nog niet, nog niet helemaal. De alchemist zou nog kunnen komen, en als hij kwam wilde Koppie hier zijn.

‘Wat je wilt,’ zei Armin. Alleras keek Koppie langdurig aan. Toen zwaaide hij zijn boog over een slanke schouder en volgde de anderen naar de brug. Mollander was zo dronken dat hij bij het lopen een hand op Roenes schouder moest leggen om niet te vallen. De Citadel was niet ver weg zoals de raaf vliegt, maar ze waren geen van allen raven en Oudstee was een ware doolhof van een stad, een en al bochtige steegjes en kruisingen en smalle hobbelsestraatjes. ‘Voorzichtig,’ hoorde Koppie Armin zeggen terwijl de riviernevels het viertal opslokten, ‘het is een vochtige nacht en de klinkers zijn vast glad.’

Toen ze weg waren, wierp Luie Leo over de tafel heen een zure blik op Koppie. ‘Wat rot nou. De Sfnx is weggeglip met al zijn zilver en heeft mij met Sproetenkoppie de varkensjongen laten zitten.’ Geeuwend rekte hij zich uit. ‘Zeg eens, hoe gaat het met onze liefvallige kleine Roosje?’

‘Die slaapt,’ zei Koppie kortaf.

‘Ongetwijfeld naakt.’ Leo grijnsde. ‘Denk je dat ze echt een draak waard is? Daar moet ik maar eens achter zien te komen.’

Daar gaf Koppie wijselijk geen antwoord op.

Leo had ook geen behoefte aan een antwoord. ‘Zodra ik die meid heb ingereden zal haar prijs wel zover dalen dat zelfs varkensjongens zich haar kunnen veroorloven. Je zou me dankbaar moeten zijn.’

Ik zou je moeten vermoorden, dacht Koppie, maar hij was op geen stukken na dronken genoeg om zijn leven te vergooien. Leo was een geïnteresseerd vechter en stond erom bekend dat hij dodelijk kon zijn met degen en dolk. En als Koppie er al in zou slagen hem te doden, zou hij daarmee meteen zijn eigen doodvonnis tekenen. Leo had twee namen terwijl Koppie er maar een had, en Leo's tweede naam was Tyrel. Ser Moryn Tyrel, bevelhebber van de Stadswacht van Oudstee, was Leo's vader. Hamer Tyrel, heer van Hoogtoren en Landvoogd van het Zuiden, was Leo's neef. En de Oude Man van Oudstee, heer Leyten van de Hoogtoren, die 'Beschermer van de Citadel' onder zijn vele titels telde, was een gezworen baanderman van het huis Tyrel. *Niet op ingaan*, maande Koppie zichzelf. *Hij zegt die dingen alleen maar om mij te kwetsen.*

In het oosten begon de mist dunner te worden. De dageraad, besefte Koppie. *De dag is gekomen, maar de alchemist niet.* Hij wist niet of hij moest lachen of huilen. *Ben ik nog steeds een dief als ik alles terugbreng en geen mens er ooit achter komt?* Ook dat was een vraag waarop hij geen antwoord had, net als de vragen die Ebroos en Vaellijn hem eens hadden gesteld.

Toen hij zich van zijn bank opduwde en overeind kwam, steeg alle geducht sterke cider in één keer naar zijn hoofd. Hij moest met een hand steun zoeken op de tafel. 'Laat Roosje met rust,' zei hij bij wijze van afscheid. 'Laat haar met rust, of ik maak je nog eens af.'

Leo Tyrel streek het haar uit zijn ogen. 'Ik duelleer niet met varkenshoeders. Donder op.'

Koppie draaide zich om en liep het terras over. Zijn hakken bonkten luid over de verweerde planken van de oude brug. Tegen de tijd dat hij aan de overkant was, kleurde de hemel in het oosten al roze. *De wereld is wijd*, hield hij zichzelf voor. *Als ik die ezel zou kopen, zou ik toch nog over de wegen en paden van de Zeven Koninkrijken kunnen zwerven, en onderwijl het volk aderlaten en neten uit hun haar plukken. Ik zou kunnen aanmonsteren op een schip, roeier worden en naar Qarth bij de Jaden Poort varen om die rotdraken met eigen ogen te zien. Ik hoef niet terug naar ouwe Walgraaf en de raven.*

Maar om de een of andere reden voerden zijn schreden hem terug naar de Citadel.

Toen de eerste schacht zonlicht door de wolken in het oosten heen brak, begonnen in de Zeemanssept bij de haven de ochtendklokken te klingen. De Herensept volgde een ogenblik later, daarna de Zeven Schrijnen vanuit hun tuinen aan de overkant van de Honingweijn en ten slotte de Sterrensept die duizend jaar voordat Aegon in Koningslanding aan wal ging de zetel van de Hoge Septon was geweest. Ze lieten een

machtige muziek opklinken. *Maar niet zo lieflijk als één kleine nachtegaal.*

Tussen het luiden van de klokken door ving hij ook gezang op. Iedere ochtend kwamen de rode priesters met het eerste licht buiten hun bescheiden tempel naast de werf bijeen om de zon te verwelkomen. *Want de nacht is donker en vol verschrikkingen.* Koppie had hen die woorden wel honderd keer horen uitroepen als ze hun god R'hllor vroegen om hen van de duisternis te redden. Hij had genoeg aan de Zeven, maar had gehoord dat Stannis Baratheon tegenwoordig R'hllor aanbad bij de nachtvuren. Hij had diens vurige hart zelfs op zijn banieren gezet in plaats van de gekroonde hertenbok. *Als hij de IJzeren Troon verovert, zullen we allemaal de woorden van het lied van de rode priesters moeten leren,* dacht Koppie, maar waarschijnlijk was dat niet. Tywin Lannister had Stannis en R'hllor op het Zwartewater een verpletterende nederlaag toegebracht en weldra zou hij definitief met hen afrekenen en het hoofd van de Baratheon-pretendent op een piek boven de poort van Koningslanding zetten.

Naarmate de nachtelijke nevels weggebrand werden, nam Oudstee rondom hem vorm aan; als een spookbeeld dook het op uit de schemering voor de dageraad. Koppie had Koningslanding nooit gezien, maar hij wist dat het een stad van hout en leem was, een wirwar van modderige straatjes, rieten daken en houten krotten. Oudstee was van steen en alle wegen waren bestraat, tot en met het miserabelste steegje. De stad was altijd op haar mooist bij het aanbreken van de dag. Op de westelijke oever van de Honingweijn rezen de Gildehallen op als een reeks paleizen. Stroomopwaarts verrezen de koepels en torens van de Citadel aan weerszijden van de rivier, verbonden door stenen bruggen waarop zalen en huizen zich verdrongen. Stroomafwaarts dromden de zwarte marmere muren en boogvensters van de Sterrensept en de herenhuizen van de vrouwen bijeen als kinderen rond de voeten van een bejaarde, adellijke weduwe.

En daarachter, waar de Honingweijn zich verbreedde tot de Fluisstersont, rees de Hoogtoren op, waarvan de vuurbakens fel afstaken tegen de dageraad. Vanwaar hij stond op de rotsen van Slageiland sneed zijn schaduw de stad als een zwaard doormidden. Wie in Oudstee geboren en getogen was kon aan die schaduw het tijdstip van de dag aflezen. Sommigen beweerden dat je vanaf de top helemaal tot aan de Muur kon kijken. Misschien was dat de reden waarom heer Leyten al meer dan tien jaar niet meer naar beneden was gekomen en er de voorkeur aan gaf zijn stad vanuit de wolken te besturen.

Een slagerskar bolderde langs Koppie de rivierweg af. De vijf bigge-

tjes achterin krijsten het uit van angst. Toen een vrouw uit de stad een emmer met nachtafval uit een bovenraam kieperde, wist hij nog net uit te wijken en zo te voorkomen dat hij ondergespetterd werd. *Wanneer ik maester in een kasteel ben, zal ik een paard hebben om op te rijden*, dacht hij. Toen struikelde hij over een klinker en vroeg hij zich af wie hij eigenlijk voor de gek hield. Hij zou geen keten verwerven, geen zetel aan de hoge tafel van een heer, geen groot wit paard om op te rijden. Hij zou zijn dagen slijten met luisteren naar het geklok van de raven en met poepvlekken uit aartsmaester Walgraafs kleingoed te boenen.

Hij probeerde juist op één knie de modder van zijn gewaden te vegen toen een stem zei: 'Goeiemorgen, Koppie.'

De alchemist stond naast hem.

Koppie kwam overeind. 'De derde dag... U zei dat u in de Veer en Kroes zou zijn.'

'Je had je vrienden bij je. Ik wilde jullie gezellige samenzijn niet verstoren.' De alchemist droeg een reizigersmantel met hoofdkap, bruin en onopvallend. De rijzende zon gluurde over de daken achter zijn schouder, waardoor het gezicht onder de kap moeilijk te zien was. 'Heb je al besloten wat je bent?'

Wil hij dan per se dat ik het zeg? 'Ik zal wel een dief wezen.'

'Dat dacht ik al.'

Het lastigste gedeelte was geweest, op handen en knieën de geldkist onder aartsmaester Walgraafs bed uit te trekken. Hoewel de kist stevig gemaakt en met ijzer beslagen was, was het slot kapot. Maester Gormon had Koppie ervan verdacht het te hebben opengebroken, maar dat was niet waar. Dat had Walgraaf zelf gedaan nadat hij het sleuteltje was kwijtgeraakt.

Binnenin had Koppie een zak met zilveren hertenbokken gevonden, een lok geel haar met een lint erom, een geschilderde miniatuur van een vrouw die op Walgraaf leek (de snor inclusief), en een ridderhandschoen van over elkaar vallende stroken staal. Die was van een prins geweest, beweerde Walgraaf, al scheen hij zich niet meer te kunnen herinneren welke. Toen Koppie hem schudde viel de sleutel eruit.

Hij wist nog dat hij had gedacht: *als ik die oprap ben ik een dief*. De sleutel was oud en zwaar en van zwart ijzer en werd geacht iedere deur in de Citadel te openen. Slechts de aartsmaesters bezaten dergelijke sleutels. De anderen droegen de hunne bij zich of verstopten ze op een veilige plek, maar als Walgraaf de zijne had verstopt, zou niemand die ooit hebben teruggezien. Koppie griste de sleutel van de vloer en was al halverwege de deur, toen hij zich omdraaide om ook het zilver mee te nemen. Een dief was een dief, of hij nu weinig of veel stal. 'Koppie,' had

een van de witte raven hem achterna geroepen. ‘*Koppie, Koppie, Koppie.*’

‘Hebt u mijn draak?’ vroeg hij aan de alchemist.

‘Als je mij geeft wat ik hebben wil.’

‘Geef hier. Ik wil hem zien.’ Koppie was niet van plan zich te laten bedotten.

‘De rivierweg is niet de juiste plaats. Kom mee.’

Hij had geen tijd om erover na te denken, om zijn keuzes af te wegen. De alchemist liep al weg. Koppie moest hem volgen of zowel Roosje als de draak voorgoed verliezen. Hij volgde. Onder het lopen liet hij zijn hand omhoogglijden, zijn mouw in. Hij kon de sleutel voelen, veilig in de verborgen zak die hij daar in had genaaid. Maestersgewaden zaten vol zakken. Dat wist hij al sinds hij nog een jongen was.

Hij moest zich haasten om de grotere passen van de alchemist bij te houden. Ze liepen een smal straatje in en sloegen een hoek om, staken de oude Dievenmarkt over, en liepen de Voddenrapersteeg door. Ten slotte sloeg de man weer een straatje in, nog smaller dan het eerste. ‘Dit is ver genoeg,’ zei Koppie. ‘Er is hier niemand. We doen het hier.’

‘Zoals je wilt.’

‘Ik wil mijn draak.’

‘Uiteraard.’ De munt verscheen. De alchemist liet hem over zijn knokkels dansen, zoals hij had gedaan toen Roosje hun ontmoeting had geïntroduceerd. In het ochtendlicht glansde de draak als hij bewoog en verleende de vingers van de alchemist een gulden gloed.

Koppie graaide de munt uit zijn hand. Het goud voelde warm aan op zijn handpalm. Hij bracht het naar zijn mond en beet erin, zoals hij mannen wel had zien doen. Eerlijk gezegd wist hij niet precies hoe goud geacht werd te smaken, maar hij wilde geen dwaas lijken.

‘De sleutel?’ informeerde de alchemist beleefd.

Om de een of andere reden aarzelde Koppie. ‘Wilt u misschien een boek?’ Sommige van de oude Valyrische boekrollen uit de gesloten gewelven waren de enige overlevende exemplaren ter wereld, zei men.

‘Wat ik wil gaat jou niets aan.’

‘Nee.’ *Het is gebeurd*, zei Koppie bij zichzelf. *Ga weg. Ren op een holletje naar de Veer en Kroes terug, wek Roosje met een kus en vertel haar dat ze de jouwe is.* Toch talmde hij. ‘Laat me uw gezicht zien.’

‘Zoals je wilt.’ De alchemist trok zijn kap naar achteren.

Het was gewoon een man, en zijn gezicht was gewoon een gezicht. Het gezicht van een jonge man, niets bijzonders, met volle wangen en de schaduw van een baard. Op zijn rechterwang was vagelijk een litteken te zien. Hij had een kromme neus en een dichte, zwarte bos haar

die krulde bij zijn oren. Het was geen gezicht dat Koppie herkende. 'Ik ken u niet.'

'Ik jou ook niet.'

'Wie bent u?'

'Een vreemdeling. Niemand. Werkelijk niet.'

'O.' Koppie wist verder niets te zeggen. Hij haalde de sleutel te voorschijn en legde die in de hand van de vreemdeling. Zijn hoofd voelde licht, bijna duizelig aan. *Roosje*, herinnerde hij zich. 'Dan zijn we nu klaar.' Hij was halverwege het straatje toen de klinkers onder zijn voeten begonnen te deinen. *De stenen zijn glad en nat*, dacht hij, maar dat was het niet. Hij voelde zijn hart bonzen in zijn borst. 'Wat gebeurt er?' zei hij. Zijn benen waren slap geworden. 'Ik snap het niet.'

'En je zult het ook nooit snappen,' zei een stem spijtig.

De klinkers schoten omhoog om hem te kussen. Koppie probeerde om hulp te roepen, maar ook zijn stem liet hem in de steek.

Zijn laatste gedachte gold Roosje.